

Винесла відерце за ворота...

Платон Воронько

Винесла відерце за ворота,
Мідну кружку,
Вишеньок на блюдці.
"Як ітимуть хлопці із роботи,
Хай собі джерельної нап'ються".
Задрімала, сівши на колоду,
І наснилось, стало біля серця,
Ніби син прийшов її
І воду
П'є не з кружки —
Прямо із відерця.
Усміхнулась радісно бабуса
У годину кращого спокою.
"Я до тебе, мамо, не вернуся,
Я лежу за Одером-рікою", —
Так луна докинула із далі.
А усмішка все жила, горіла,
Не хотіла гаснути в печалі,
Гріла серце,
Ніжну душу гріла.